

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 235.938 van 3 oktober 2016
in de zaak A. 219.778/IX-8890**

In zake: Dries VAN DEN BERGH
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Rik Leus
kantoor houdend te 2627 Schelle
Fabiolalaan 106
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

het AUTONOOM GEMEENTEBEDRIJF STEDELIJK
ONDERWIJS ANTWERPEN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Sofie Bontinck en Florence Cordonnier
kantoor houdend te 2018 Antwerpen
Lange Lozanastraat 270
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 13 juli 2016, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de divisiedirecteur van het stedelijk lyceum te Antwerpen van 1 juli 2016, om Dries Van Den Bergh verplicht te affecteren naar het stedelijk lyceum Olympiade met ingang van 25 augustus 2016.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Diane Mareen heeft een verslag opgesteld.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 19 september 2016.

Kamervoorzitter Geert Van Haegendoren heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Rik Leus, die verschijnt voor de verzoekende partij en advocaat Midas Sweerman, die *loco* advocaat Sofie Bontinck verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Diane Mareen heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Verzoeker is sinds 1 september 2000 opvoeder bij het stedelijk onderwijs te Antwerpen en werd er vast benoemd per 1 januari 2006.

Verzoeker is vanaf het schooljaar 2014-2015 aangesteld aan het stedelijk lyceum Pestalozzi 1.

Met het oog op een nieuwe verplichte affectatie wordt verzoeker uitgenodigd voor een gesprek op 27 juni 2016 bij de verwerende partij. In de uitnodiging leest verzoeker:

“De divisiedirecteur overweegt een verplichte affectatie van SL Pestalozzi naar SL Olympiade vanaf 1.9.2016, dit om redenen in het belang van het onderwijs. Uit de vele gesprekken van dit schooljaar en vorig schooljaar blijkt dat het onmogelijk is om nog verder te functioneren met de directies van SL Pestalozzi 1 en SL Pestalozzi 2 gezien de grote meningsverschillen

en je weigering om de taken die je toegewezen worden naar behoren uit te voeren. Ook de goede werksfeer op het secretariaat wordt door je houding erg bemoeilijkt.”

Bij aangetekende brief van 1 juli 2016 wordt aan verzoeker de beslissing van de divisiedirecteur van het stedelijk lyceum tot verplichte affectatie met ingang van 25 augustus 2016 meegedeeld, wat de bestreden beslissing is.

IV. Regelmatigheid van de rechtspleging

4. Na de neerlegging van de nota met opmerkingen van de verwerende partij, dient verzoeker een “memorie” in.

Voor zover deze memorie bedoeld is om schriftelijk te reageren op de nota met opmerkingen zij vastgesteld dat een dergelijk procedurestuk niet gekend is in de procedureregeling en wordt het door de Raad van State niet in het debat ontvangen.

Voor zover verzoeker in deze memorie ingaat op de door de verwerende partij in haar nota gevorderde rechtsplegingsvergoeding – en daargelaten of de memorie in die mate ontvankelijk is – zij opgemerkt dat dit debat hoe dan ook voorbarig is aangezien hierover slechts uitspraak wordt gedaan in het eindarrest over het beroep tot nietigverklaring.

V. Ontvankelijkheid van het beroep

5. Vooralsnog bestaat er geen noodzaak om over de door de verwerende partij opgeworpen ontvankelijkheidsexceptie uitspraak te doen. Een onderzoek van en een uitspraak over die exceptie zouden alleen nodig zijn indien de grondvoorwaarden voor het toewijzen van de vordering tot schorsing vervuld zijn, wat, zoals hierna zal blijken, niet het geval is.

VI. Schorsingsvoorwaarden

6. Krachtens artikel 17, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan de schorsing van de tenuitvoerlegging slechts worden bevolen onder de dubbele voorwaarde dat de zaak te spoedeisend is voor een behandeling ervan in een beroep tot nietigverklaring en indien minstens één ernstig middel wordt aangevoerd dat de nietigverklaring van de akte of het reglement *prima facie* kan verantwoorden.

VII. Spoedeisendheid

7. Naar eis van artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State moet het verzoekschrift tot schorsing “een uiteenzetting van de feiten [bevatten] die, volgens de indiener ervan, de spoedeisendheid verantwoorden die ter ondersteuning van dit verzoekschrift wordt ingeroepen”. Hetzelfde is te lezen in artikel 8, eerste lid, 4°, van het procedurereglement kort geding van 5 december 1991.

Dit houdt in dat het aan de verzoekende partij toevalt aan de zaak eigen, specifieke gegevens bij te brengen die *in concreto* aantonen dat de zaak spoedeisend is, gelet op de gevolgen van een – voortdurende – tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

8. Voorts kan luidens artikel 17, § 1, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, een vordering tot schorsing worden ingesteld “op elk moment” en dus niet meer, zoals bepaald in de voorheen bestaande regelgeving, noodzakelijk in een enig verzoekschrift samen met de nietigverklaring.

Hoewel het indienen van zo een ‘enig verzoekschrift’ zeker nog is toegelaten, druist het in tegen de geest van de nieuwe wetgeving. Met deze regeling heeft de wetgever immers precies de situaties willen verlaten waarbij “geen enkele bijzondere gebeurtenis vereist dat de Raad van State zich bij spoed-

eisendheid over de zaak die [hem] wordt voorgelegd uitspreekt” (memorie van toelichting, *Parl.St.* Senaat 2012-13, nr. 5-2277/1, 4). De spoedeisendheid “zal worden vastgesteld wanneer de verzoeker het resultaat van [de] procedure [ten gronde] niet kan afwachten om zijn beslissing te verkrijgen, op straffe zich in een toestand te bevinden met onherroepelijke schadelijke gevolgen” (memorie van toelichting, *Parl.St.* Senaat 2012-13, nr. 5-2277/1, 13). Bovendien mag een nieuwe vordering worden ingesteld, indien die steunt op nieuwe elementen die de spoedeisendheid van deze vordering rechtvaardigen (artikel 17, § 2, derde lid, gecoördineerde wetten op de Raad van State).

9. Uit wat voorafgaat, volgt dat niet zal volstaan te stellen dat de doorlooptijd van een annulatieprocedure te lang duurt of dat het resultaat van een annulatieprocedure niet kan worden afgewacht.

In zoverre een verzoekende partij ter adstructie van het spoedeisend karakter van de vordering voorts zou refereren aan de onwettigheid van de bestreden beslissing, wijst de Raad van State erop dat de ernst van een middel op zich de spoedeisendheid van de vordering niet aantoonst. De ernst van de middelen en de spoedeisendheid zijn afzonderlijke voorwaarden.

10. Uit het voorgaande volgt integendeel, dat een verzoekende partij die de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestreden beslissing beoogt te verkrijgen, ertoe gehouden is in haar verzoekschrift een op de omstandigheden van haar zaak betrokken uiteenzetting op te nemen die ziet op de voorwaarde van de spoedeisendheid en waarin zij aan de hand van concrete, precieze en dienstige gegevens uitlegt in welke mate zij onherroepelijke schadelijke gevolgen zou ondergaan indien het resultaat van het beroep tot nietigverklaring zou moeten worden afgewacht. De spoedeisendheid van de zaak wordt niet vermoed, welke ook de aard van de bestreden beslissing is.

11. Het thans voorliggende verzoekschrift bevat geen specifieke uiteenzetting van de spoedeisendheid. Onder een opschrift “aangaande de ge-

grondheid [van de vordering tot schorsing]” refereert verzoeker wel aan “ernstige en onaanvaardbare imagoschade” en meldt hij dat hij geen contact meer zal hebben met zijn collega’s, wat hij blijkbaar opvat als een “moeilijk te herstellen ernstig nadeel”.

Daargelaten wat er verzoeker aan in de weg staat om nog contact te onderhouden met zijn (vroegere) collega’s, mag het in het licht van wat is overwogen *sub* 7 tot 10 niet verbazen dat een dergelijke korte en vage uiteenzetting de Raad niet voorthelpt om te begrijpen waarom verzoeker de gewone afloop van de behandeling van zijn zaak ten gronde niet kan afwachten. Immers, de eventueel uit te spreken nietigverklaring heeft tot gevolg dat de reffectatie met terugwerkende kracht uit het rechtsverkeer verdwijnt en de morele genoegdoening van zulke nietigverklaring wordt in beginsel geacht het morele nadeel goed te maken. Verzoeker heeft zich niet de moeite getroost om aan te tonen welke specifieke omstandigheden in zijn zaak verantwoord zijn om er anders tegen aan te kijken.

12. De spoedeisendheid is niet aangetoond. Er is bijgevolg niet voldaan aan ten minste één van de voorwaarden gesteld in artikel 17, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State die cumulatief vervuld moeten zijn wil een vordering tot schorsing worden toegewezen.

BESLISSING

De Raad van State verwerpt de vordering.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 3 oktober 2016,
door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

Geert Van Haegendoren,	kamervoorzitter,
bijgestaan door	
Tiny Temmerman,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Tiny Temmerman

Geert Van Haegendoren